

Huvitus

Omega ja alfa

Klaus Kuurinmaa

Omega ja alfa

Vertailevan uskontotieteen henkilökohtainen ylimääräinen professori ei ollut meidän planeetaltamme. Yliopiston vaihto-ohjelmaan kuului kiintiö vierailevia luennoitsijoita, ja me saimme laitoksellemme uskontojen tutkijan. Alusta alkaen kantahenkilökunta vastusti häntä. Hänelle ei tuntunut löytyvän luentosalia tai edes ryhmätyöhuonetta. Hänelle ei suotu mahdollisuutta ohjata omaa opiskelijaryhmää.

Hänestä levitettiin ilkeitä juoruja, niin yksityiselämästä kuin opetuksen tasostakin. Hänen tieteellisiä ansioitaan vähäteltiin, yksikään professori ei lounastanut hänen pöydässään. Hän sai aterioita puoli vuotta, ennen kuin kukaan uskaltanut hänen seuraansa. Olin ensimmäisiä, ja lopulta myös viimeinen.

Uskontoja tutkitaan samasta syystä kuin kaikkea kulttuuriin liittyvää, joten tutkimukselle olisi löytynyt kannatusta runsaasti. Niitä tutkitaan kuten lapsille kerrottuja satuja – uskontojen tarinat ovat olleet vuosisatoja vain lastenkirjallisuuden alalaji. Tiede on tehnyt mytologiat ja henkilökohtaisen hengellisen elämän tarpeettomiksi. Hullut ja henkisesti jälkeenjääneet, joita on hyvin vähän, kiitos tieteen, eivät kykene seuraamaan tiedettä. Heille uskontoilu on sallittu, niin kuin lapsille hiekkakakujen tekeminen. Jotkut terapeutit pukeutuvat jopa vanhoihin uskonnollisiin asuihin luodakseen potilaalle mielikuvan palvelusmenoista.

Mutta vierailijan tapa myös harjoittaa uskontoa koettiin vieraaksi. Vierailijamme selitti, että tiede on osoittanut todeksi kaiken, mitä uskonnot lupasivat, joten jos uskonnossa on häivähdys nykytiedettä, siinä voi olla jotain muutakin arvokasta, ei vain historiallinen välähdys tulevasta, jonka me olemme saavuttaneet, mutta josta muinoin eläneet vain haaveilivat. Vierailija huomautti, että menneisyyden pyhissä kirjoituksissa kuvattiin useasti ihmeitä, jotka eivät tosiasiallisesti olleet mitään ihmeitä. Täydellisesti toimiva tiede vaikutti tietenkin noituudelta – tai ihmeeltä – kun sitä havainnoivat alkukantaisemman kulttuuritason edustajat. Useampien ulottuvuuksien paljastuminen olisi selvittänyt heillekin, kuinka veden päällä tai seinän läpi voi kävellä. Sairaiden parantaminen ja kuolleiden herättäminen ei ole kuin molekyylitason biologiaa, ei sen kummempaa kuin rikkoutuneen juomalasin tai kananmunan ehjäksi tekeminen. Aurinkoa ei tarvinnut pysäyttää, vain sen vaikutuksen fysiologinen aikaansaaminen riitti; onhan toki helpompaa saada aikaan valoisuuden aistimus muutamalle kymmenelle tuhannelle taistelijalle kuin pysäyttää planetaarinen kierto. Ajassa liikkuminen on tuottanut profetioiksi kutsuttuja viestejä, joko tiedonsiirtona tai henkilön itsensä kokemana. Me osaamme tämän ja kaiken muunkin. Muinoin sitä eivät osanneet kuin jotkut, ja mistä he tulivat, sitä emme vieläkään tiedä. Siksi on helppoa sanoa, ettei heitä ollutkaan.

Nyt, kun aika on loppumassa, odotan joskus ylösnousemukseksikin kutsuttua tapahtumaa, universumin uutta syntymää. Jokainen fotoni, joka koskaan on ollut olemassa, on kasautumassa omegapisteeseen. Energia ei häviä ja minä jatkan eloani ikuisesti. Kaikki, mitä ikinä on ollut olemassa, kuolleetkin, herää olemassaoloon, tällä kertaa parhaimmissa voimissaan, ilman kuolemaa. Elämme paratiisissa, kehitymme oliona loputtomasti, koemme jatkuvaa ja lisääntyvää onnellisuutta vailla vähäisintäkään varjoa.

Olen elänyt kauan, mutta yhtä haluaisin, jota en ole saanut. Minulta jäi kuolema kokematta. Enää se ei ole mahdollista, koska olen jo jumala.